

Katarina Björn

Textila verk, broderi & måleri

I galleriet på Härnösands konsthall visas just nu fjorton bilder av Katarina Björn. Utställningen utgörs främst av textila verk, där avlagda klädesplagg sytts fast på tygstycken som i sin tur monterats på kilramar. På håll ser arrangemangen ganska slarviga ut, som om klädesplaggen kastats upp för att sedan fastna på de uppspända tygen. Men på nära håll syns hur omsorgsfullt det är gjort. Alla stygn så noggrant sydda för hand, ingen symaskin har använts.

Textil är något mycket laddat. Det är något vi behöver för att överleva, åtminstone i vår kalla del av världen. Katarina Björn säger att textil är värme, skydd och vila. Något vi alltid har runt oss och tar för givet. Kanske har textilen så svårt att hävda sig som upphöjd konstform just på grund av dess livsnödvändighet för oss?

Växtligheten finns med som en röd tråd i många av verken. Blommor är något som människor i alla tider valt att smycka sig och sina textilier med. Det finns grälla och storblommiga tyger som för tankarna till 70-talets Flower power-estetik och milda småblommiga tyger som påminner mer om ett bulldoftande 50-tal. Utställningen blir på så vis en tidsresa. På vernissagen tjuvlyssnar jag på besökare som förtjust utbrister att de känner igen ett tyg eller ett plagg från sina egna barndomstider. Nostalgin lös i deras ögon. Ordet nostalgi började användas för flera hundra år sedan och till en början betydde det svår hemlängtan. Idag är det snarare en annan tid än en annan plats vi längtar efter. Katarina Björns konst är full av minnen. De flesta plaggen har burits och nötts av henne själv eller någon närstående.

Också i utställningens två målade verk spelar textilier huvudrollerna. Målningen *Sängen* visar en gräsplätt där någon lämnat sin säng åt vädret att förbruka. Tyget kring resårbotten håller på att multna och botten har fallit ner mot marken. En del av verken med de fastsydda klädesplaggen ser också ut att vara i olika stadier av nedbrytning, som bilden *Jans II*. Den föreställer en byxbak som börjat upplösas och smälta samman med underlaget. Blommorna i bakgrundstyget slingrar sig upp genom byxtyget. Marken suger i sig det som finns kvar, precis som den gör med alla gamla lador i Norrlands inland. Textil är något förgängligt precis som vi människor. Det finns något mycket sorgligt och samtidigt vackert i det.

Text och foto: Alveola Ämting